

[Fuglsang.]

sagde: »Afrust vort land!«. Det kan ikke i enhver given situation blive et alt eller intet, men det er bydende nødvendigt at tage fornuften fangen og udbygge et fornuftigt forhold til vore naboer, hvad enten de er på den ene eller den anden side, i stedet for at fortsætte den stupide politiske hetz, som slippes løs i massemediernes.

Det er et dødsensfarligt spil, man driver. Vi ved, at bl. a. i Mellemeuropa har USA oplagret 7.000 atombomber. Det er et vanvittigt spil, hvor våbenindustrien bl. a. ved hjælp af korrupsion og bestikkelse årlig er i stand til at sælge for 20 mia dollars, et beløb, for hvilket det var muligt at ernære 500 millioner konstant sultne mennesker. Det er et farligt spil, hvor 400.000 forskere arbejder med at udfinde mere ødelæggende og mere dødbringende våben.

Hvad vil vi? Vi vil have militærudgifterne ned. Jeg føler mig overbevist om, at vor situation havde været bedre, om vi havde fulgt den Hedtoft, der ved nytår 1948-49 sagde, at Danmark skal overhovedet ikke ind i nogen blok, men arbejde som nordisk land i FN i stedet for, som han gjorde kort tid efter, at føre os ind i NATO. Vi mener, at som det var her i Nordeuropa, at vi skabte tanken om atomfrie zoner, så kunne og burde vi for vores egen skyld og som eksempel for andre tage initiativet til ud fra Helsinkibeslutninger bl. a. at gøre Norden til en zone for afspænding, nedrustning og sikkerhed.

En sådan ny politik er gennemførlig, men der må gøres op med de kræfter, der søger at skabe forvirring og pessimisme i befolkningen ved at sige, at disse langvarige forhandlinger nærmest er spildt, at der ikke er nogen fremskridt i dem. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Der er politisk set sket ganske store ting. I Europa er forholdet mellem de to Tysklande og mellem dem og andre lande blevet adskilligt bedre, selv om der stadig væk er problemer. I verdensmålestok er forholdet mellem de to førende stormagter USA og Sovjetunionen trods alt blevet bedre. Der har været en Helsinki-konference, som i sig selv er et resultat af fredskræfternes arbejde, men som også kun er et første skridt for videre forhandlinger, bl. a. den følgende konference i Beograd.

Militært set er der også opnået resultater bl. a. med hensyn til atomforsøg, og når f. eks. hr. Arne Christiansen talte om, hvor langvarige og tunge forsvarsforhandlingerne var, vil jeg tillade mig at tro, at man, for at blive i hans

egen sprogbrug, kan høre, hvordan det gungrer også uden for forhandlingslokalerne. Men for øvrigt, når man taler om disse forhandlinger, spildte eller ikke spildte: er der nogen, der tør forestille sig, hvordan verden havde set ud, hvis man ikke havde haft disse bestræbelser og ikke ført disse forhandlinger? Det er sandt. Kampen mod oprustningen, kampen for sikkerhed og fred vil også fortsat kræve arbejde, kræve tid, kræve tålmodighed, men vi mener, at det er anstrengelserne værd.

Arnfast (CD):

Efter de ord, vi lige har hørt fra denne talerstol, vil jeg finde det rimeligt, at man ligesom prøver at gøre rent bord. Mon ikke jeg bedst kan gøre det ved at citere en udtalelse af en mand, der virkelig kender kommunismen på sin krop. Jeg vil gerne citere Alexander Solsjenitsyn, den russiske Nobelpristager, for nogle ord, han sagde i Washington:

»De kommunistiske ledere respekterer kun fasthed og ser ned på og ler ad personer, som hele tiden giver efter for dem. Her er selve kommunismens ideologi, hovedtesen i Lenins lære: hvis du kan tage noget, så tag det! Kan du angribe, så angrib! Men støder du på en mur, så gå tilbage!«

Og Solsjenitsyn følger til:

»Kun fasthed kan gøre det muligt at bekæmpe fremstødene fra det kommunistiske diktatur.«

Jeg ved godt, at DKP, Danmarks kommunistiske parti, lægger luft mellem sig og de kommunistiske ledere, som Solsjenitsyn her omtaler, i hvert fald indtil der opstår en anden affære omkring en Dubcek eller andre. Vi vil forsvare deres ret til og mulighed for at lægge luft imellem de øvrige kommunistiske partier og navnlig moderpartiet. Vi ønsker kommunisterne her i landet bedømt på demokratiske betingelser, men jeg citerer igen:

»Kun fasthed kan gøre det muligt at bekæmpe fremstødene fra det kommunistiske diktatur.«

Det er denne fasthed, vi fra centrum-demokraternes side har søgt at videreføre gennem det nye forsvarsforlig, som nu har været forhandlet i 9 måneder, og som har været så omfattende omtalt her i dag.

Vort mål, når det gælder forsvaret, er at opfylde NATO-forpligtelserne. Vort medlemskab af NATO er vor sikkerhedspolitik, den sikkerhed, ud fra hvilken vi kan forhandle, det være sig i Helsingfors, i Wien eller i FN. Man må